

Východočeské divadlo Pardubice

24.

22.—29. 1. 2024

GRAND
festival
SMÍCHU

I.

pondělí 22. ledna 2024

FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Dnes soutěží... Dejvické divadlo, Praha

Milí diváci GRAND Festivalu smíchu!

Pokud máte rádi inteligentní, trochu nekorektní a hodně originální humor Petra Zelenky, jsem si jistá, že se u komedie **Fifty**, kterou vám zahraje Dejvické divadlo, pobavíte.

Hlavní roli napsal Petr Zelenka pro Ivana Trojana a není těžké najít spojenci s o dvacet let mladšími Příběhy obyčejného šílenství. Tenkrát třicetiletý, dnes padesátiletý hrdina a hodně divoké sny o sexu.

Vlastně v případě architekta Davida, který teď po rozvodu žije v hausbótu, už je to jen jeden nesplněný sen. Trojka. „Dvě ženský v posteli. Ne štětky. Dvacet až čtyřicet let. Každý s každým.“ Přál si to jako takový malý dáreček od přítelkyně k padesátinám a čeká na něj už čtyři roky.

Konečně to začíná vypadat nadějně... jen kdyby nebyly ty prezidentské volby!

Nejen neodolatelný cynik David (Ivan Trojan), ale i trošku naivní bubeník Roman (Václav Neuzžil), vysokoškolský pedagog Jan (Martin Myšíčka), který je na o dost starší holky, a sympatický primitiv Tom se zálibou v koksu (Tomáš Jeřábek) jsou zárukou skvělé zábavy.

A malá hádanka na konec. Která dáma hraje kterou postavu? Veronika Khek Kubařová, Klára Melíšková, Elizaveta Maximová a Denisa Barešová – bývalá manželka, milénka, milénka, milénka?

Olga Šubrtová, dramaturgyně komedie Fifty

24. ročník právě startuje!

Je pondělí 22. ledna a právě začíná další ročník GRAND Festivalu smíchu. A já jen doufám, že bude normální. Možná to zní jako příliš nízký cíl, ale nepletme se. Někdy opravdu stačí, aby věci byly tak, jak mají být. Třeba u festivalu – že se koná. Že ho nechromí celosvětová nemoc. Ještě vloni jsme ho raději přesunuli do jarních měsíců, protože – co kdyby? Ale letos se odehraje v obvyklém lednovém termínu. Věci se vrátily do normálu. A světe div se, jako by celá ta událost dostala novou energii. Diváci se vrátili s nevidanou razancí. Dvě minuty stačily na to, aby se vyprodalo představení Fifty Dejvického divadla. Je to rekordní čas, jindy byly potřeba minuty čtyři. Ano, je to divácky oblíbené divadlo, v hlavní roli Ivan Trojan... Ale přesto, potěšilo to.

Co mě velmi mile překvapilo, je do posledního místa vyprodané Slovácké divadlo. Hraje v tom roli herecký soubor, který je na vysoké úrovni, anebo titul? Kdo ví? Třináctkrát za svědka je nová komedie, kterou napsal Jan Šotkovský na míru hradištskému souboru. A to je taky jeden z důvodů, proč se ocitla na našem festivalu. Letos jsem dala přednost několika titulům, které jsou původní, české, současné, napsané pro konkrétní herce. Tak to bylo i u Zelenkovy hry Fifty. Velmi osobní vklad je patrný i ve hře Jídelní vůz, kterou pro Činoherní studio Ústí nad Labem napsal a režíroval David Šiktanc. Jsou to jeho vzpomínky, střípky událostí, které zažíval na dennodenní cestě vlakem z Prahy do Ústí. Kdo prožil stovky hodin s Českými drahami ví, že ve vlaku se může stát cokoliv, fantazii se meze nekladou, je to svět sám pro sebe, bizarní, trochu šílený a někdy hodně zábavný.

Dalšími úlovkami na repertoáru festivalu jsou české adaptace literatury – Pan Kaplan má třídu rád (domáčího souboru) a Amberville – Plyšový gangsteři Divadla v Dlouhé. Takže suma sumárum – je to dobrá vizitka pro české divadlo, které neloví jenom ve vodách anglo-amerických komedií a francouzských frašek. A kdyby přeci jen někomu chyběly tituly těchto proveniencí, máme tu Blbce k večeři Městského divadla Kladno a výrazně seškrtnaný Sen čarovné noci, kdy přesto Shakespeare zůstal celý a veršů dost. Hraje a zpívá Divadlo Petra Bezruče z Ostravy.

Nesoutěžní program i epilog jsou neméně ambiciózní. Ráda bych upozornila na inscenaci The Legend of Lunetic, která se odehraje na konci března. Od několika diváků jsem slyšela, že neměli Lunetiky rádi, a proto na to nechtějí jít. Ale to je mýlka! Autor a režisér Janek Lesák ve velmi vtipné mystifikaci přináší neotřelý pohled na konec devadesátek a začátek milénia. Je to zábava v každé minutě. Už dávno jsem nezažila takový pocit blaha, kdy se jenom bavíte a nic neřešíte.

Ten, kdo letos uvidí všechna představení, bude možná až zaskočen šíří komediálního záběru. Jsem ráda, že tento žánr je tak košatý a adaptabilní. Budoucnost komedie vidím v zářivých barvách. Přeji vám všem krásné a nezapomenutelné zážitky.

Jana Uherová, dramaturgyně GFS

Jana Uherová, dramaturgyně GFS

Najít správnou strunu...

VÁCLAV NEUŽIL je oblíbeným filmovým a divadelním hercem. Na GRAND Festival smíchu přijíždí s inscenací **Fifty** Dejvického Divadla v režii Petra Zelenky. Rozhovor nabízí pohled na jeho herecký proces, kde se rozvíjejí specifické struny postav, ať už je to bubeník Roman, Emil Zátocek nebo Bedřich Smetana. Hudbu popisuje jako životní esenci. To vše vytváří portrét umělce, jehož tvorba se neomezuje pouze na jeviště, ale prostupuje celým jeho bytím.

Jak se vám spolupracuje s Petrem Zelenkou? Jaké bylo zkoušení?

S Petrem se známe od dob Dabing Street, což už je asi dvanáct let. Já jsem se na to vyloženě těšil. Je to režisér, co přijde s textem, který není ještě úplně hotový. Zbytek se vytváří na zkouškách. Když už těm postavám rozumíme, tak si dovolíme vymýšlet další věci a improvizovat. Petr si zapisuje nápady a naše repliky. Takhle to společně dotváříme. Hra Fifty byla navíc napsána přímo na naše těla.

Postava, kterou v inscenaci ztvárňujete, je bubeník. Jak dlouho vy sám hraje na bicí?

To je takový můj osobní příběh. V roce 2020 na Silvestra jsem si při oslavách říkal, že bych zkrátka měl hrát na bicí. Rozhodl jsem se to dodržet. Jsou to tři roky, co už bubnuji. Hodně času na hraní jsem měl, když byl lockdown, protože nebylo co dělat. Našel jsem si učitele, který mě učí. Mám svoji soupravu. Teď to tedy trochu flákám. Když mám málo práce, tak bubnuji, a když mám hodně práce, tak nebubnuji skoro vůbec. Moje postava v inscenaci je sice bubeník, ale není to na tom postavené. Hraji tam jen krátkou chvíli. Jsou to minuty, spíše vteřiny.

Ke které inscenaci Dejvického divadla, jež jste byl součástí, máte nejbliže?

Jsou to inscenace Spříznění volbou, Brian, Dealer's Choice a určitě Dabing Street.

Chtěl jste být vždycky hercem?

Asi ano, i když ne od malička. Jako malý jsem chtěl být přírodovědcem. Během studií na střední škole se to začalo vyjasňovat. Hrál jsem na klavír a od šestnácti jsem měl kapelu u nás v Plzni, odkud pocházím. Začal jsem tak vystupovat před lidmi a začalo mě to bavit. V té době jsem opravdu cítil, že se chci věnovat herectví. Nicméně na poprvé jsem se na JAMU ani DAMU nedostal, takže jsem šel na obor Biologie a chemie na Pedagogickou fakultu do Plzně. Nakonec jsem se ale na podruhé dostal na JAMU.

Co považujete za nejzajímavější aspekt herectví? Co vás k tomu přitahuje?

Zábava. Je to povolání, při kterém trávíte čas zkrátka zábavně. Nesouvisí to s komedií nebo s tragédií. Můžete se účastnit života na téhle planetě tím, že si hraje na tvory, kteří na té planetě žijí s vámi. Můžete se stát jejich součástí a lépe jim porozumět.

Co je to za proces, když se člověk má stát někým jiným? Jak to bylo třeba s Emilem Zátocem?

Musíte v sobě rozvíjet tu správnou strunu. Strunu, na kterou hraje právě ta postava, kterou ztvárňujete. Pokud ji v sobě nemáte, tak to jde těžce ztvárňovat. Jako když by na kytaru jedna chyběla. Proto se taky říká, že každý herec má určitý rejstřík. Někdo ho má velmi široký a někdo užší. Když vás obsadí do role, která vám opravdu sedne, znamená to, že tu strunu znáte a lehce ji najdete. S nějakou rolí se zase trápíte dlouho, protože nevíte, jestli v sobě onu strunu vůbec máte. Ale pak zjistíte, že tam někde je. To je můj případ s rolí Emila Zátoka. V tu chvíli se to uvnitř rozezná a je to opravdové. Pak se vám ta role dobře hraje, protože to jde přímo z vás. I kdybyste hráli někoho, kdo je od vás absolutně odlišný, pak je zajímavé právě to, že tu jeho strunu v sobě opravdu najdete. Je v nás široké spektrum charakterových vlastností, akorát je často z různých důvodů nepoužíváme.

Co pro vás ve vašem životě znamená hudba?

Zásadní část mého života. Nedovedu si představit svůj život bez hudby. Jsem její velký konzument. Mám rád hip hop, big beat, R'n'B, funky. Hodně se mi líbí černá muzika. Teď znovu objevuji klavír. Hrál jsem na něj dvanáct let. Začínám totiž točit film s Markem Najbrtem pro Českou televizi. Hraji Bedřicha Smetanu. Teď je to dvě stě let od jeho narození. Opět jsem tedy zasedl ke klavíru. Učím se teď jednu Bedřichovu polku. Poslední měsíce jsem do hudby úplně ponořen. Je to umění, které obdivuji. Hudba útočí přímo na naše emoce. Jinak než divadlo, knížka nebo obraz. Probouzí něco přímo v jádru člověka. A on tančí. Hudba je okamžitě předání energie. Něco, čeho slovem nejde nikdy dosáhnout.

Anř

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně F. Brýdl a L. Bukačová

Realizaci projektu podporuje:

Ubytování zajišťuje:

Významní sponzoři:

Sponzoři cen festivalu:

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneri:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Martina Baxy, hejtmana Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubic Jana Nadrchala a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.